

monától, azt írja ki ajtajára, hogy „itt nincsenek gyerekek“. Zula w s k i is fél az új megpróbáltatásoktól, az idők új szelétől s naivul, mintha ezzel eleget tenne magyar kötelességének, kiírja ajtajára, hogy „itt nem gondolkoznak“. Ez ellen pedig igazán tiltakoznunk kell, megköszönve a sok szép receptet és utasítást, miket mindig szemünk előtt fogunk tartani vers-, regény- vagy drámaírás közben.

(Szeged.)

Berczeli Anzelm Károly.

SPORT-STILISZTIKA.

Ép testben ép lélek, ezt mondja a kitűnő közmondás, amiből folyamatosan bontakozik ki a kívánság, vajha minél épebb testtel rendelkezni. A test ép-ségét, nagyon helyesen, a sport hivatott biztosítani és pallérozni és e tekintetben semmi panaszra nincs ok, mert sportéletünk virágzóbb, mint valaha. Sőt, a sport iránti lelkesedés már ott tart, hogy huszonnégy ember játékát negyvenezren is tudják figyelni, három órán át gubbaszkodva egy tribünszögleten, ami már maga is a sport egy nemének tekinthető. Virágzik a sportélet és a testek oly épek, hogy épebbek már aligha lehetnének. A ragyogóan kiépült testekben természetesen a legépebb lélek hánykolódik és csakúgy, mint a test, táplálék, szellemi táplálék után vágyakozik. És vajon hol keresse táplálékát a sporttól épült testben ép lélek elsősorban, ha nem a *sportirodalomban*? Mert ilyen is van, bár a sportirodalom meglehetősen új műfaja a tollforgatásnak, de hogy rövid pályáján is milyen merész ívelésű sikert aratott, azt bizonyítják szép számban tényező orgánumai, köztük egy, amelyik naponta jelenik meg. Szép zöld papiroson, a címe: *Nemzeti Sport*, szerkesztője: V a d a s Gyula dr.

Ez a sokaktól egyedül olvasott sajtóorgánum ápr. 29.-i vezércikkében — mert már sportpublicisztika is van — élénk bizonyítékot szolgáltat arra nézve, hogy ép testben mennyire csálhatatlanul ép lélek lakozik. Szól a vezércikknek labdarugást méltató passzusa imígyen:

A labdarugás színes képe, ahogy rendszerbe foglalják a különböző, csak a nemest és jobbat érvényesülésre juttató vagy azt célzó szabályok, tulajdonképpen ugyanolyan műalkotássá emelkedhetik, mint egy epikai vagy drámai mű.

Ez körülbelül annyit jelentene, hogy egy *dribli*, vagy egy *dugólövés* A r a n y Jánossal vagy S h a k e s p e a r e -rel vetekedhetik, ha megfelelő „rendszerbe foglalják“. A párhuzamot azonban még tovább is fejleszti a kitűnő sport-publicista:

Szépségek, ötlet, ritmus, lendület, harmónia csillanhat föl benne másodpercről másodpercre, csupa olyan anyag, csupa olyan elem, ami a műalkotásban lényeges, ami megfogja a közönséget, ami tömöríti, illesztrálja az életet, fölillantja ritmusát.

Ez a tömörített élet, ez a fölillantott ritmus alkotja — mondjuk — a jobb-összekötő elemet labdarugás és műalkotás között . . . A labdarugás azonban mégis csak különb valamennyi művészetnél:

Csak hogy amíg a hangjegyekbe vagy szóba megkötött alkotás megszületésétől elköpásáig vagy ellefejtéséig ugyanabban, a formában, ugyanazokkal a fordulatokkal, ugyanazzal a sorrenddel, szigorúan meg szabott szépségeivel nyugózi le figyelmünket és hagyja, hogy fan-

táziánk megszínesítse, egyéni ízléssel lássa el átélés közben, addig a labdarugás, a sportjátékok e legklasszikusabbja, szinte sem egy mérkőzésen, sem egy rendszerében nem hoz kötött marsrutát, csak csupa váratlanságot.

A műalkotás hagyja, hogy fantáziánk megszínesítse őt . . . Madách színesítésre szorul, mert kötött marsrutát hoz. Az *Ember tragédiája* drukkere, akarom mondani nézője semmi izgalomban nem részesül, mert előre tudja már, hogy csak az a vég, csak azt tudnám feledni és hogy az eredmény 1:0 lesz Lucifer javára. Itt nem használ semmi, hiába kiáltana föl a drukker a színpadra, hogy azt mondja: Tempó, Adamovics!

De halljuk a cikk ürméleti végszavát:

S mert az ember szereti hinni magát a pillanatok urának és kiaknázójának s mert mindezt hiheti, ismérteti vele a huszonkét játékos lendülete, sohasem fogják tudni elkoptatni a játék népszerűségét, bármilyen mérges nyállal fecskendezik is tele.

Távol legyen tőlünk a mérges nyál! Mert igenis valljuk, hogy ép testben ép lélek. De jelen vezércikk kapcsán úgy véljük, hogy írójára ráférne egy kis — szobatorna.

(Budapest.)

Undi Imre.

CSODABOGÁR.

Egy Huszár Sándor nevű poéta *Most én vagyok soron* címmel verskötetet adott ki, amelyben nyíltan bevallja önmagáról, hogy verseiben „örülni és hencegni akar”. Ime egyik hencegése:

Olvasóm, vidd a világba a hírt meg:
Engemet egy nagy költő,
Huszár Sándor írt meg.

A jószág Huszár Sándorban lelte házát
S a rózsák szűz szirma
Huszár úr szívéből nyerte
Friss aranymázát, illatos mázát,
Szerelmes lázát.

Es' ennyi uja a Lantó hag-
nin, hon Ady sok fiatalos
versével hasonlatos! A me-
gítapítás elkövetője a fu-
gés!

Költő, aki önmagát nagyinak kiáltja ki és aki önmagát Huszár úrnak titulálja: inkább az elmeorvosok érdeklődésére tarthat számot, mint a nyájas olvasókéra.

*

A *Nemzeti Ujság* berlini tudósítója meginterviewolta Alfred Kerr-t, a híres, sőt hírhedt német kritikust (máj. 11.). A nem érdektelen összetalálkozás — *Nemzeti Ujság* és Alfred Kerr — többek között a következő nyilatkozatokat csalta Alfred Kerr cinizmusban megkérgesedett ajkára:

. . . Az expresszionizmus meghalt. Kezdünk visszatérni a neónaturalizmushoz. A mindennapnak bizonyos valóságához. Már nincsenek viziógyárak. S az új mozgalom megtalálta az új elnevezést: *Neue Sachlichkeit*. Az új tárgyiasságban a szerelem (ő költészet!) csaknem higiénikus kérdéssé válik: nem a szentimentalizmus kérdésévé. A szerelem inkább fizikai, mint metafizikai elvvé sülyedt.